

אם קרא ולא בן לבו (ב) בפסוק ראשון (ט) לא יצא ידי חובתו (יד) * וחזור (ז) וקורא, ו"אפלו
למאן דאמר מצות אינן צריכות בונה (טו) מודה תבא: ה. "אם תלה ישן, מצערים אותו
ומצערים אותו עד שיקרא פסוק ראשון והוא 'ער ממש. מכאן ואילך אין מצערים אותו כדי
שיקרא והוא ער ממש, * שאף על פי שהוא קורא (טז) מתנבנסם יצא. הנה דין שתי נשפור צינ
לקמן סימן עט סעיף א: ו. "הקורא קריאת שמע (יז) * לא (י) ידמו בעיניו ולא יקרן בשפתיו ולא
יבא באצבעותיו (יח) בפרשה (יט) ראשונה, שהוא עקר קבלת על מלכות שמים, למפני שגראה
בקורא צרא, וכתוב ודברת בם ודרשינן עשה אותם קבע: ז. "הנה עוסק במלאכה ורצה
לקרות קריאת שמע, יתבטל ממלאכתו (כ) עד שיקרא פרשה ראשונה, כדי שלא יהא בקורא
יצרא: ח. 'האמנין וכן בעל תבית שהיו עושים מלאכה בראש האילן או בראש שורות הבנין
קורין קריאת שמע במקומם ואינם צריכים לירד: ט. "הפתח אף על פי שמשאו (כא) על כתפו
קורא קריאת שמע, אבל לא יתחיל בשעה שטוען ולא בשעה שפורק מפני שאין לבו ממשב:

סד דין הטועה בקריאת שמוע, וכו' ד' סעיפים:

פאר דײַטש

הלכות פסוק ראשון בלחוד לא אמרנן רובם במהלך דמי, עין שם. עוד למד רבי'ס מדרשם הרב"ם וישיאר קורא בשאר מחלף, וקא משמע לן דהאידר לעמוד כל הנישאר דקורא בעושה כבית שמאי. ונ"י חולק עליו וכתב דליקא ספידא אלא הנישאר ועמוד הם שניין בל במהלך ועמוד, דקוב בית הלל נמי מדר נישאר אלא וכן כתב הרמב"ם אברהם דאין אסור במי לעמוד כל ההנשאר, ופשיט דקדור שם כבוד מלכותו לעולם ועד בכלל פסוק ראשון הוא. לכוש. ורבי'ס כתב דקדור לעמוד עד לכתב, ועין לעיל סימן נ"ט פסוק י' (ה) וקורא. ורצה לומר בלחש כמו שכתבנו לעיל סימן א' סעיף קטן נ', או מפרשים איהו וזמן ואחר כך חוזר וקורא, וכל מה שמסתמך אותו אלא אם כן קורא שתי פסוקים ורבי'ס, עין סי' נ"ו. ומה נפרד שלא קרא פסוק

מַעֲשֵׂה בְּרוּרָה

ד * ותוזה יקדא. עין בפר' מגדים דמספיקן אם הוא מדאורייתא או מדרבנן:
ה * שאף על פי שהוא קדרא וכו', עין במשנה ברורה. ואם נגער משנה
ואינו יודע באיזה מקום הוא עומד, עין לקמן בסימן סד סעיף ב' ומשנה
ברורה שם: ז * לא יבנה. עין במשנה ברורה ד"ש מהמדיין גם בפרשה
שניה, ומכל מקום נראה לי ד"ש לחלק משנה למי שאולי הרבה
משאית טבאק ואי אפשר לו לבנון ממהנה זה, עין לקמן בסימן קד השגרי
שולחן (ס"ק א') לא יספיק:

א * כמה זכרים אמורים בסדר הפסוקים. אם קרא פסוק והיו הדברים יגו' קרם ואהבת יחור ויקרא רק פסוק והיו הדברים ולא ואהבת, אף כעת הקריאה קראה אחר והיו הדברים, מכל מקום עשו הוא כסדרן. וראה מיזמא דף ס במשנה, הקדים דם השעיר לכל הפר וכו', עין שם, לפני זה אנו נאמר הפסוק ואשון כלבד הוא מהדורות, לא יצוי המעוט דריותי זה אלא שנה הפסוק של שמע למפרע, דאם קרא הפסוק שמע לבסוף כדאי יצא ואין לרשק דהכא גרע, כיון דכעת הקריאה חיתה וקראת בהפוך הפרשה ועתה אינו מתקנה, דזה אינו, אדאורבא פה הקרבא ערף, דלא גרע מאם לא קרא ושאר הפסוקים כלל. * אף על פי שאינו ראוי זכר וכו'. עין בבבא גרזא פסוקי ב שבת דלכאורה מוכח מהתוספתא דלא כהרמב"ם, ורוצה לומר דמדרשן לא יצא בכל גוני, וכן בהפרי מגדים במשפחות וזה מפקפק בזה דאימא דמדרשן לא יצא. דע, דהפרי מגדים הניח בצידו עיון בעקר הגיון, למע בתכנית הפרשיות פסק השלחן ערוך מורה דיעה פסימן רפה, והיו הרמב"ם גופא דפסלם שלא כסדרן, ואף דשם א"כ כן הניח הפרשיות סמוכות זה אחר זה, והכא יצא, וכעין זה הקשה אדם כן המצי

שמעך הציון

לוח עמוד היזמתי: יום א בם חשווי משפס : יום ב ג חשווי משפס : יום ד ט חשווי משפס : יום ו ז חשווי משפס : יום ח טו אלול חשווי : יום ט כא אב חשווי